

Návštěva soudu 20.11.

Na soudě jsem se ve svém životě ocitla poprvé, tudíž jsem nevěděla, co čekat a na co se připravit, jelikož moje dosavadní zkušenost obsahovala pouze zhlédnutí amerického seriálu *Suits*. Mnou navštívený případ bylo odvolání proti rozhodnutí a jednalo se o muže, který pracoval v brněnském klubu Pitkin jako šatnář a během směny viděl, jak na dámské záchody vstupuje muž, tak ho šel hrdinsky požádat, aby ze záchodů odešel, jenže poškozený neposlechl a situace eskalovala a skončila způsobem, kdy obžalovaný dal poškozenému pěstí do levé části obličeje a způsobil mu tak těžké poškození oka.

Při příchodu na soud jsem byla relativně nervózní, proto jsem ocenila, že ve stejnou chvíli vstupovala do budovy slečna, která vypadala, že může být v mně podobném věku a zároveň jako že má s návštěvou krajského soudu bohatší zkušenost než já. Nebýt jí, byla bych z počáteční kontroly po vstupu do budovy mnohem více nervózní, ačkoli je velmi podobná té, co se provádí na letišti, a tou já prošla už tolikrát. Po úspěšném průchodu kontrolou jsem zamířila po schodech nahoru přímo do jednací místnosti. Označení s šipkami a čísly místností jsem ocenila, ačkoli mě osobně to zpočátku lehce zmátlo.

Když jsem dorazila před soudní místnost, stála před ní už menší skupina starších dospělých. Podle způsobu oblečení, smutného výrazu na tváři a přítomností osoby, která jsem po spatření kožené tašky tipla, že bude právník, jsem poznala, že jde o obžalovaného, jeho obhájce a doprovod. Překvapilo mě, že jsme nebyli nějak odděleni, alespoň já (veřejnost) a obžalovaný, ale nebyla jsem tím nijak znepokojena, ačkoli si myslím, že kdyby šlo o případ jiné povahy, byla bych nervóznější.

Přesně na čas jsme byli všichni vpuštěni dovnitř. Čekala jsem, že se soudní jednání bude odehrávat v přehnaně velké místnosti, jako jsem to viděla ve filmech a seriálech, ale ve skutečnosti to byla místnost o velikosti průměrné učebny na FSS, asi jako U35. Já, spolu s dalšími dvěma studenty, jsem se posadila do poslední lavice, vedle, také v poslední lavici, seděl doprovod obžalovaného a o jednu řadu vpřed přítelkyně obžalovaného s někým, kdo odhaduji, že mohl být jeho (obžalovaného) otec. Přišlo mi zvláštní, že si nikdo z nich nesesl do první lavice a zároveň, že se vůbec posadili do stejné řady jako lidé, co s obžalovaným nemají nic společného. Dávala jsem to ale za vinu zastrašující (nenapadá mě lepší překlad pro anglické *intimidating*) atmosféře soudu.

Soudkyně i přísedící již byli v místnosti, tak jednání začalo ihned, jak jsme se všichni posadili. Překvapilo mě, že nedošlo k žádnému představování, že se nepředstavila paní soudkyně, státní

zástupkyně, právník obžalovaného, obžalovaný, nebo žádný z dalších členů. Samozřejmě, že měli jmenovky s tituly, ovšem nějaké uvedení by mi přišlo na místě, přijde mi, že se automaticky očekává nějaká znalost toho, jak to probíhá při soudním řízení. Můj případ byl o odvolání k rozhodnutí, tudíž si to vysvětluji tak, že to v tomto případě může probíhat jinak, než je tomu u hlavních líčení.

Když dostal slovo obhájce, hned to ve mně vzbudilo pocit, jako bych poslouchala mluvit politika, který je z něčeho nařčen – hodně okecává, hází vinu na všechny ostatní než jen na svého klienta. Částečně se obžalovaného chování snažil svést na média, že přece média říkají, že když jsme svědky násilí, tak máme hned jednat, „to neměl dělat nic?“ (přitom k žádnému násilí nedošlo, dokud do situace nevstoupil on). Snažili se to odůvodnit, jako by to byla nutná obrana, že zabránil násilí dříve, než k tomu situace eskalovala sama. Musím říct, že mi v daný moment přišlo, že obhájce dobře argumentoval. Původně jsem na řízení dorazila s očekáváním, že obžalovaný je vinen a měl by být patřičně odsouzen, ale dosavadní argumenty by mě přesvědčily, že byl možná v právu.

Jakmile ale po obhájci obžalovaného přišla na řadu státní zástupkyně, můj pohled se změnil. Vyšlo najevo, že obžalovaný má trestní minulost a byl už třikrát odsouzen, přičemž dvakrát z toho za podobnou událost, jako byla tato, což můj pohled na případ zásadně změnilo.

Po vyslyšení obou stran následovala pauza, během které jsme všichni, včetně poškozeného, museli opustit místnost. Ze zkušenosti kamarádů, kteří se byli podívat na jiných případech, jsem očekávala, že budeme čekat poměrně dlouho, ale ve skutečnosti to mohlo být maximálně deset minut. Po usazení a uklidnění došlo na vznesení rozsudku – odvolání se zamítá. V ten moment šla jasně vidět lítost jak na obličeji obžalovaného a jeho přítelkyně, tak na obličeji jeho obhájce. Přistihla jsem se, že mi ho (a vlastně celé té situace) bylo také líto, ačkoli jsem byla přesvědčena, že soud jednal správně.